

A black and white close-up portrait of a woman, Anna Adamová, lying down with her head tilted back and eyes looking upwards. Her hand is resting on her forehead. The image has a soft, ethereal quality.

Granta
PRESS

**anna
adamová**
**pavučinové
pancušky**

pavučinové pancušky

anna adamová pavučinové pancušky

Podobnosť
so skutočnými postavami
nie je náhodná

Bratislava 2009

Vydalo vydavateľstvo Evitapress, s. r. o
ako svoju ôsmu publikáciu

Copyright © Evitapress 2009

Grafický dizajn a obálka:

Roman Piffel

Snímka na obálke:

istockphoto.com

Jazyková úprava:

Renáta Kováčová

Darina Belanová

Tlač:

Tlačiareň MERKUR, s. r. o.,

Dolný Ohaj

www.merkurprint.sk

www.evitapress.sk

ISBN 978-80-969800-8-6

PROLÓG

Žijú medzi nami. Niektorí sú nenápadní, pracovití a milovaní, iní neuznaní, frustrovaní, zvrhlí a agresívni.

Jedno majú spoločné – občas dokážu zneužiť všetko. Lásku, dôveru, smútok, bezmocnosť, aj slabosť. Toto nie je len románový príbeh štyroch žien a ich rodín. Mohol sa totiž stať komukoľvek z nás...

VALÉRIA

Valéria si pritláčala vankúš k tvári, aby mama nepočula jej plač. Možno to bolo zbytočné, pretože keď od nej odchádzala, zdalo sa, že už drieme. No istota je istota. Mama chápala už len máločo z toho, čo jej Valéria hovorila, emócie však u nej vyvolávali ešte stále reakciu. Plač spôsoboval nepokoj, krik strach a smiech škrekotavú radosť. Valéria rozmýšľala, kde je tá hranica, keď sa z ľudskej bytosti stáva už len „živočích“ signalizujúci svoje potreby. Aj to nie všetky. Hlad a smäd oznamovala mama krikom, keď sa však pomočila, neprekážalo jej to. Valéria si vzdychla. Vďaka Bohu za plienky pre dospelých, ináč by to nevládla. No ten hnusný zápach moču cítila všade. Ach, Bože, prečo? Prečo ja? Prečo som priviazaná k nevládnej matke, ktorá je zo dňa na deň ťažšia a opuchnutejšia? Valérii sa čoraz častejšie zdalo, že jej vlastná matka kamsi odišla a ona je pripútaná k cudzej chorej žene, ktorá si skoro nič nepamätá a pociťuje už len hlad a bolesť. Tak rada by s ňou žialila, no ten stav trval už pridlho, Valéria začínala mať otupené city. Nie, city nie, ona sa predsa chcela zamilovať, mať rodinu, žiť ako ostatní. To, čo bolo otupené, bola nádej, že sa utrpenie ich oboch niekedy zmení. Mama bola priviazaná k posteli už osem rokov a nezdalo sa, že sa tento stav niekedy zmení.

Valériiným telom otriasol vzlyk, keď si spomenula na mladíka, ktorého stretávala každé ráno pri výťahu. Mal oči, o ktorých snila po večeroch, a hlas, ktorý ju roztápal ako hrudu masla. Túžila mu povedať: „Pod’ ku mne, urobím pre teba všetko, čo len chceš.“ Ha-ha, zasmiala sa skoro nahlas. Kam by šli? Do toho smradu, ktorý sa nalepil už aj na steny? Vetrala každý deň, no stále bol tam. Ako by ho mohla vziať k sebe? Veď by sa povracal. Bol taký krásny! Na výraznom nose tenučké okuliare a za sklami ne-

besky modré oči. Odchádzal z domu presne ako hodinky a ona každé ráno vyšla na chodbu, aby ho neprepásla.

„Pekný deň, Valéria,“ usmial sa zakaždým a jej sa zdalo, že pre ten jeho hlas a úsmev prežije všetko. Aj matkin krik. Aj jej búchanie palicou o stenu. Aj ten smrad v jej izbe. Aj ponocovanie nad knihami. Nechcela do konca života brať podporu od štátu a umývať schody a chodby v nejakom paneláku. Keby mama neocho-rela, mala by už dávno v rukách vysokoškolský diplom. To nič, raz ho získa. Raz tu mama nebude a ona si nájde nejakého muža. Milého ako ten chlapec zo šiesteho...

MICHAELA

Michaela sa zamračila pri pohľade na hustnúcu tmu za okennými sklami. Robo meškal už dve hodiny a ona vedela, že z toho bude hádka, ktorú neznášala. Do čerta, boli predsa dohovorení, že vyrazia von a kdesi si dajú večeru. V bruchu jej tancovali hlad a zlosť, namiešané v dokonalom pomere. Zabudla sa v robote najesť, ponáhľala sa za ním a teraz tu sedela ako žena čakajúca na príležitosť, pretože v chladničke nemal okrem niekoľkých psích konzerv pre Kevina nič rozumné. Zabudol nakúpiť, rovnako ako zabudol na dohovor, pomyslela si sklamane. Robo nakupoval vždy sám, hoci mu opakovane navrhovala, že sa postará o jedlo.

„Veď nevieš variť, zlatko, tak ako chceš nakupovať? Ako minule, keď si mi namiesto hladkej múky doniesla krupicu...“

Dobre, dobre, nevedela variť, ale nakupovať občas mohla. Nabudúce sa už na neho nespoľahne a kúpi aspoň bagety, syr a šunku. V ústach pocítila hromadu slín a pred očami sa jej robili hviezdičky od hladu. Vtom vo dverách zaštrkotali kľúče a Kevin sa galopom vrhol do predsiene.

„Čáááu, kamarát, chýbal som ti?“ zvitál sa Róbert s velikánskym zlatožltým psom.

A odrazu pred ňou stál strapatý a usmiaty a Michaela pri pohľade na jeho tvár zabudla, že mešká, a usmiala sa mu v ústrety.

„Halooo, kde to viazne? Prečo ešte nie si pripravená?“

„Ja ťa zabijem,“ vyskočila. „Pozri sa, koľko je hodín.“

„Upokoj hormóny, zlato. Do polnoci je ďaleko.“

Chcela mu povedať, že nikam nejde, že ju prešla chuť na jedlo, kino aj jeho kamarátov, no vzápätí si vyplá dlhé čierne vlasy do strapatého uzla a zamierila do kúpeľne.

„Héééj, nezabudla si na niečo?“ strhol ju k sebe.

V ten deň nešli nikam. Po dvoch hodinách vášnivého milovania vo dverách kúpeľne, v sprche a na sedačke si nakoniec polonahí upiekli hrianky a zajedali ich striedavo štipľavými uhorkami, sardelovými očkami a jahodovým kompótom. Nič iné v chladničke nebolo...

JANA

Jana zložila dva kartóny fliaš s minerálkou hneď v chodbe, vrátila sa do auta a privliekla zvyšok nákupu. Bola úplne spotená. Vyzula si topánky a vošla do izby.

„Ahoj, tati... Tatííí? Ako sa dnes máš? Doniesla som ti nákup,“ nežne sa dotkla otcovho ramena. Otec bol ako vždy zaborený do veľkého starého koženého ušiaka, hlavu mal pohodlne pritúlenú k operadlu, televízia bola pustená na plný zvuk. Spal. Na prvý raz ju ani nepočul. Musela zvuk stíšiť a zopakovať: „Tati...“

Chvíľu sa na ňu díval, akoby nechápal. Potom sa zatváril ustarane, zašmátral po diaľkovom ovládaní a pridal zvuk.

„Pozeral som to, prečo mi to vypínaš?“

„Nevypla som to, chcela som, aby si ma počul. A spal si.“

„Nespal!“ v očiach sa mu mihli blesky, v takýchto chvíľach bolo nehodno zahrávať sa s ním.

„Pozeral som program o búrkach storočia!“

„Dobre, tati,“ chlácholila ho Jana. Vedela, že program o búrkach sa skončil pred hodinou, pozeral ho aj syn Števkko, keď odchádzala na nákup. Pozrela sa skúmavo na otca. Zdalo sa jej to, alebo sa v poslednom čase naozaj zmenšoval? Zrazu jej pripadal ako chlapec. Správaním, pohybmi... Pôsoobil na ňu ako chlapec pred dospievaním, nie ako sedemdesiatročný muž. Zľahka sa mu dotkla hlavy a odišla do kuchyne vyložiť jedlo.

Pred rokom kúpili otcovi väčšiu chladničku. Oveľa väčšiu, ako mala ona. Brat Jaro práve menil manželku Miladu za iný typ a otec bol ten posledný, kto by ho zaujímal. A Jana so svojou migrénou nemohla byť k dispozícii vždy, keď to otec potreboval. Zásoby jedla mu teda nosili raz do týždňa v nadmerných množstvách. Chvilkami sa jej zdalo, že ho toľko nemôže spotrebovať. Jana rozmýšľala, či dotuje nejakú chudobnú susedku alebo detský domov, no otec zaryto trval na tom, že jedlo zjedol sám. Možno väčšiu časť vyhodil do koša.

„Priniesla si mi moje obľúbené perníky?“ ozvalo sa z izby.

Perníky? Jana bola v prvej chvíli presvedčená, že zle rozumela. Otec nikdy perníky nejedol. Nie tak rád, že by o tom vedela. A že by mal nejaké obľúbené...

„Aké perníky?“

„No také... s troškou lekváru pod čokoládou. Višňového.“

„S višňovým lekvárom?“ Jana sa snažila spomenúť si, kedy otec hovoril niečo o perníkoch s višňovým lekvárom.

„Tati, nikdy si nejedol perníky...“

„No to som si mohol myslieť. Jarko by na ne nezapadol. Vždy na niečo zabudneš. Na čo vlastne myslíš, na ten svoj úžasný mejkap? Vieš, že slušné ženy sa nelíčia? Vieš, čo si myslím o ženách, čo mĺňajú peniaze na šminky?“

Jana sa privrela do kúpeľne, umyla si ruky a chvíľu pozerala na svoju tvár. Po tvári jej tiekli dva potôčiky zafarbené hnedou špirálou. To bolo všetko, čím si dnes a po väčšinu dní tvár skrášľovala. Hoci jej muž na narodeniny kúpil veľkú kazetu Puppy

a tešil sa z nej viac ako ona. No otec mal pravdu, slušné ženy sa neličia. A brat Jaro otcovi nepriniesol nákup minimálne pol roka...

O T T O

Otto znudene prevracal stránky odborného článku, ktorý mal preložiť pre šéfa z angličtiny do slovenčiny. Z kuchyne sa ozýval hrmot a do izby prenikala vôňa hovädzej polievky, ktorá musela byť na stole každú nedeľu. Hovädzia alebo slepačia. S domácimi rezancami. Rozmýšľal, prečo nemôžu mať napríklad paradajkovú alebo držkovú. Hlúpa úvaha. Keby sa spýtal svojej ženy, zmätene by zdvihla obočie a odpovedala: „My sme doma vždy mávali takú!“ A tak jedával jedlá, ktoré varievala svokra – fazuľku na spôsob leča, hoci on mal rád fazuľku na smotane, žemľovku s jablkami, hoci on mal rád s tvarohom, a ku každému mäsu ryžu, knedľu alebo cestoviny, hoci u nich sa jedávali najviac zemiaky. Po nedeľnom obede dostal presso s mliekom, hoci v robote si robieval zalievanú, a manželské povinnosti si plnil dvakrát do týždňa – v utorok a v sobotu.

„Drahý, najviac nedorozumení v manželstve vzniká pre sexuálny nesúlad,“ oznámila mu pred desiatimi rokmi jeho žena Soňa a navrhla, aby si stanovili „milovací kalendár“. Dcéra mala vtedy sedem, syn desať a Soňa dôsledne pracovala na svojej profesionálnej kariére.

„Keď počúvam kolegyne, ako sa sťažujú na svojich mužov, ktorí to chcú hocikedy... Veď to musí byť peklo...“

Pozeral sa na ňu s vypleštenými očami. Sex podľa kalendára?

„No áno, ja sa nebudem vyhovárať na bolesti hlavy a ty nebudeš frustrovaný,“ pobozkala ho nežne na líce.

„A čo keď si budem chcieť zasúložiť v stredu alebo v nedeľu?“ spýtal sa neveriacky. Zamračila sa pri slove zasúložiť. Keď jej raz v posteli povedal niekoľko vulgárnych slov, chytil ju záchvat

urazenej nedotklivosti a odmietala ho dva týždne. Pozoroval, ako sa jej tvár uvoľňuje a nevôľu strieda upokojujúci úsmev.

„Samozrejme, drahý, občas môžeme urobiť aj výnimku. Bude to vzrušujúce!“

Vzrušujúce? Nepoznal nič frustrujúcejšie ako tento jej výmysel. Chcelo sa mu zaryčať ako uväznenému žrebčovi, no vedel, že by z toho bol len ďalší z únavných rozhovorov. Do čerta, mal ju rád, nepotreboval o tom premýšľať a dohovárať sa dopredu o sexe.

V ten večer sa išiel prejsť do mesta. Soňa prekvapene zodvihla obočie, keď si navliekal na seba vetrovku a topánky, chvíľu to vyzeralo, že ho zastaví, no potom sa zvrtila a odišla do obývačky. Prišiel po polnoci a bez vysvetľovania sa s ňou pomiloval. Brutálne rýchly sex bez predohry. Ako keď zlikvidujete čudnú pachuť v ústach ústnou vodou. Ráno Soňa nepovedala ani slovo.

Niekoľko dní bolo u nich napätie a potom sa uzmierili. O milovaní podľa kalendára nehovorili, no napriek tomu sa u nich začalo diať. Akosi prirodzene. Otto rozmýšľal, či pristúpil na návrh svojej ženy preto, lebo ju mal rád, alebo mu to nakoniec zachutilo. Občas sa dokonca v tej nútenej abstinencii vyžíval. Pretože potom bolo všetko naozaj oveľa silnejšie.

„Drahý, prišiel by si mi otvoriť tieto uhorky? Nevládzem to sama,“ vyrušila ho Soňa z myšlienok. Otvoril fľašu uhoriek a zamieril k chladničke.

„Už si nič neber, obed bude o pätnásť minút. Choď to povedať deťom.“

Deťom? Ivana mala sedemnásť a Šimon dvadsať. Obaja sedeli pri počítači a rýchlo udierali do klávesnice. Pristúpil k veľkej Šimonovej aparátúre a ubral zvuk. Zdvihli hlavy ako na povel.

„O pätnásť minút je obed,“ oznámil im.

Periférnym zrakom zazrel na synovej obrazovke krásne ženské telo v provokatívnej póze...

VALÉRIA

„Pekný deň,“ pozdravil sa mladík Valérii.

„Pekný aj vám, Janko,“ odzdravila šťastná a nechala si ním prichytiť ťažkú bránu. Ledva sa pretisla popri ňom s tromi veľkými igelitkami.

„Pomôžem vám?“ spýtal sa zdvorilo. Chcela mu povedať: Tykaj mi, prosím, no potom sa zháčila a len nesmelo pokývala hlavou.

„Ďakujem, zvládnem to,“ zaváhala. „Iste sa ponáhľate.“

„Nie, neponáhľam,“ ubezpečil ju a natiahol sa po nafúknutej igelitke. Keď sa dotkol jej prstov, skoro omdlela. Kráčaľ popri nej po desiatich schodoch vedúcich na zvýšené prízemie a ona si odrazu želala bývať kdesi pod strechou vysokánskeho mrakodrapu, pretože to by museli nastúpiť do výťahu a ona by mohla byť pri ňom úplne blízko a nasávať jeho vôňu, ktorá jej udierala do nosa.

„Nie je vám zle?“ spýtal sa, zadívajúc sa do jej tváre.

„Nie, je mi fajn,“ odpovedala náhlivo a vylovila z vrecka kľúč. „Ďakujem vám.“

„Tak dovi,“ rozlúčil sa a privolal si výťah.

To dovi bolo najkrajšie slovo, aké počula. V byte sa oprela o dvere a zrak jej padol na zrkadlo. Bola smrteľne bledá. Tak preto sa jej pýtal, či jej nie je zle.

„Va-léria, kde si? Som smanná,“ zabúchala matkina palica o stenu. Nenávidený zvuk, ktorý ju vytrhával zo sna aj snenia. Pane Bože, daj mi silu, opakovala si v duchu, hoci v kostole bola len niekoľkokrát ako celkom malá. Páčilo sa jej tam. Páčil sa jej mladý kňaz, ktorý sa prihováral ľuďom mäkkým smutným hlasom, a hudba, ktorá znela odkiaľsi zhora.

„Nebudeme tam už chodiť, neznášam, keď sa na mňa tak dívajú...“ povedala jej raz matka a ťahala ju za ruku domov. Valéria netušila, o čom mama rozpráva, a bolo jej ľúto, že už neuvidí svojho pána farára. No neskôr mama plakala a dedo kričal, že Boh sa od nej odvrátil pre jej hriech, čo spáchala s tým svojím nezabohom. Valéria vedela, že nemá otca a že jej mama nebola nikdy vydatá, no v svojom detskom srdci si dovtedy myslela, že Boh miluje všetkých ľudí rovnako. Neskôr sa s mamou presťahovali do mesta a ešte neskôr...

„Som smanná!“ zakričala matka nahnevane. Valéria sa zohla po tašky a vošla do malej kuchyne. Biele mreže na kuchynskom okne boli symbolické...

MICHAELA

„Chcela som sa ťa už dávno spýtať, ako je to s tebou a Róbertom?“ otočila sa mama na sedačke k Michaele, ktorá popíjala z hrnčeka kávu. Otec bol na služobke, Robo mal maturitné stretko kdesi pri Banskej Štiavnici, tak si s mamou urobili krásnu sobotu a ona sa cítila ako voľakedy, keď bola malá.

„Ako to myslíš, že ako to je?“ spýtala sa prekvapene.

„No, myslela som to tak, chodíte spolu už vyše dvoch rokov...“

„Mami, ak myslíš na svadbu, to si zatiaľ vyhodí z hlavy. Nehovorili sme o svadbe ani o ničom takom. Je nám spolu dobre takto a teraz.“

„No, vieš, Miška, nechcem ti do toho veľmi rozprávať, ale ak dvaja ľudia spolu tak dlho spia... Spíte spolu, či nie?“

„Jasnačka,“ prikývla Michaela.

„No ja len... že ak s niekým spíš, asi rozmýšľate aj o nejakej budúcnosti, nie?“

„Mami, dnes nie je taká doba. Mladí proste spolu žijú. No a my zatiaľ ani spolu nežijeme. V tej Robovej garsónke sa to ani nedá.“

„Práve na to narážam. Dokedy sa chce pretĺkať po podnáj-moch? Ved' má tridsať...“

„Mami, nerieš to, prosím...“

„Nič neriešim, len... pozri sa na Zuzanku. Je vydatá, čaká ro-dinu, má krásny dom.“

„Mami, ja viem, že Zuzana urobila s Oliverom terno, a ja jej to fakt želám. Nuž, nie každému sa to vydarí „na poprvé“. Ale mne sa možno nechce žiť podľa pravidiel vašej generácie.“

„Počkaj, ako to myslíš?“

„No... ocko bol zrejme tvoj prvý chalan. Po roku ste sa zasnú-bili, po ďalšom roku zobrali. Žiadny sex pred svadbou. A pred-pokladám, že si s nami otehotnela vo svoju svadobnú noc,“ smiala sa Michaela.

„No, celkom tak to nebolo, pred tvojím ockom som mala dve zná-mosti, ale je pravda, že som sa po prvý raz milovala až s ním. Aj keď to nebolo vo svadobnú noc,“ pridala sa k smiechu aj mama.

„To ma podrž, stará mama by sa asi obracala v hrobe po tom-to tvojom priznaní.“

„No, stará mama bola náhodou na svoju dobu celkom slušná nehanebnica. Vydávala sa osemnásťročná a ak správne počítam, strýko Valér sa jej narodil v piatom mesiaci... Ale odbočili sme... Chcela som vedieť, aká vážna je tvoja známosť s Róbertom. Bola by som rada, keby si mi povedala, že sa o niektorých veciach aspoň rozprávate.“

Michaela sa zamyslela. Nebola pravda, že sa nesnažila o nie-ktorých veciach hovoriť. Robo však mal k manželstvu absolútne odmietavý postoj a o deťoch nerozprával nikdy.

„Načo si komplikovať život, bejby?“ hovorieval jej s úsme-vom, no v očiach mal čosi, čo ju presviedčalo, že to myslí smrteľ-ne vážne.

JANA

Ručička Milanovho tachometra sa blížila k dvestovke. Pred hodinou mu volala Jana a on ihneď ukončil rokovanie s pražským dodávateľom a vyrazil domov. Jana sa práve vrátila od otca a mala zase záchvat migrény. Dala si lieky a ľahla do zatemnenej izby. Minulý rok jej kúpil ťažké zelené závesy, aby mala tmú, kedykoľvek to bude potrebovať. A teraz potrebovala, aby bol pri nej. Poznal tie záchvaty. Svojho času boli časté a zdĺhavé. Keď ju týrala bolesť, bola schopná jesť pilulky ružové, červené i žlté, dokonca by zjedla aj kamene, ak by jej pomohli. Čo pomáhalo proti bolesti, to neznášal jej slabý žalúdok. Po chvíli všetko vyvrátila a začala odznova. Preto sa Milan bál, aby si nedala nejaké lieky navyše. Raz bola po takejto akcii týždeň v nemocnici.

Odkedy Milan podnikal a vybavil jej jedného z najlepších neurológov, mala migrény len raz za tri-štyri týždne. No keď ju to chytilo, nikto nevedel, ako ďaleko to zájde. Preto chcel byť pri nej. Držať ju za ruku, strážiť. Rád bol jej dobrým anjelom, keď jej bolo zle. Robil to stále. Odkedy sa zoznámili.

Mali vtedy devätnásť. Janka bola chudučké dievča, nesmierne zakríknuté a nesmierne krásne. Plavé vlnité vlasy po pás, modré oči, nádherne krojené drobné ústa a bledá pleť tvorili dokonalú harmóniu skoro nadpozemskej krásy. Takú si ju pamätal, keď vošla prvýkrát do školy. Prišla trochu neskoro, lebo vraj nemohla nájsť triedu. Samozrejme, že si ju vtedy dôkladne premeral každý zo spolužiakov. Niektorí sa trochu pochechtávali, no Milan sa možno práve pre jej bezbrannosť a neschopnosť orientovať sa v cudzom svete rozhodol. Bude jej pomáhať a chrániť ju. Bude ju ľúbiť.

Nikdy svoje rozhodnutie neoľutoval. Keď sa po štyroch rokoch ukázalo, že nemôžu mať deti, začali podnikať kroky na

adopciu. Po dvoch rokoch sa objavilo právne voľné osemťždňové bábätko – tmavovlasý modrooký chlapec Zoltán, ktorého drogová závislosť matka bola vo väzení za vraždu druhá. Chlapčekov príbeh ich dojal a pohľad na bábätko Janu dostal natoľko, že ho niekoľko rokov len veľmi neochotne púšťala z náručia. Podľa prania Janinho otca vybavili zmenu mena na Štefan. Jana v Milanových očiach videla čosi, čo hovorilo, že si pre syna želal iné meno, no pre jej šťastie a pre pokoj v Janinej rodine by urobil všetko.

Prežil s ňou všetky ťažké chvíle počas svokrinej choroby. Janina mama trpela na rakovinu viac ako šesť rokov. Šesť rokov, počas ktorých to trikrát vyzeralo dobre, potom choroba udrela kruto a zákerne znova. V posledných týždňoch mala obrovské bolesti a Jana sa starala, ako mohla. Namiesto obednej pauzy chodila do nemocnice a dúfala. Verila, že mame aspoň vlieva nádej, že je dobre, že je pri nej a aspoň ju vypočuje, neskôr však hovorila len Jana. A jedného dňa našla jej posteľ prázdnu. Jej smrť zlomila nielen ju, ale hlavne otca. Stal sa z neho zamračený uzavretý pán, ktorý akoby nenávisť za manželkinu chorobu preniesol na dcéru. A tak to šlo už tri roky. Jana mu nosila a vybavovala všetko, čo bolo treba, no ten dobrý bol vždy brat Jaro. A Milana to neskutočne šťvalo...

OTTO

Otto sa absolútne nedokázal sústrediť. A pritom išlo o veľa. Vedel, že ak sa mu všetko podarí, kvapnú z toho úžasné prachy. Tešil sa, ako prekvapí svoju ženu. Rád jej pripravoval prekvapenia. Zamyslene sa pozrel von oknom. Možno je na vine počasie, horúčavy trvali už od mája a nie a nie prestať. A možno ho znervožňovala tá Sonina služobka, bola preč už dva dni a on bol bez nej ako bez ruky. Mala sa vrátiť dnes večer a on rozmýšľal, či by

ju nemal prekvapiť nejakým pozvaním do reštaurácie alebo či by nemal na večer objednať aspoň jednu velikánsku pizzu. Chladnička bude po Šimonovom návšteve určite poloprázdna, hoci večer nakúpil plnú tašku ovocia, zeleniny, dva typy nátierok, dva druhy šunky a veľký nachrumkavo vypečený chlieb.

„Nešli by ste na kávu?“ ozval sa vedľa neho zamatový hlas. Bola to ich nová sekretárka Alenka Blažičková, vysoké dievča s hlbokým hlasom, so športovou postavou a s krátkymi vlasmi, ale... prekrásnymi prsami. Šéf si dokázal vyberať, pomyslel si s jemným nádychom závidi. Mal podozrenie, že s týmto dievčaťom spí rovnako ako s tým predchádzajúcim.

„Šéf tu nie je?“ snažil sa byť vtipný.

„Prečo sa pýtate?“ usmiala sa prekvapene. „Máte tu zakázané piť kávu?“

„No, ja len... že ste si dnes vybrali mňa.“

„Rada,“ naklonila sa k nemu a hlas mala ešte hlbší ako inokedy. Ottovi sa mierne zrýchlil dych. To dievča bolo nebezpečné. Silou vôle potlačil štekľivú myšlienku, ktorá sa priam natískala.

„Poďme,“ povedal veselo. Z jednej kávy sa predsa nestrieľa.

Z bufetu sa vrátil osviežený a plný elánu. Telom mu prešli príjemné zimomriavky, keď si spomenul na jemný dotyk štíhleho lýtky, ktoré sa obtrelo o jeho nohu pod stolom. Potmeľúdsy sa uškrnul. Mohol by ju mať, keby chcel. Ale on nechcel, nebol blázon. Na pracovisku žiadne dobrodružstvá, to bola jeho dávna zásada.

V noci si počas celého milovania predstavoval dlhé nohy šéfovej sekretárky a jeho vášeň sa preniesla na Soňu. Užili si to ako nikdy...

VALÉRIA

Valéria sa neponáhľala domov. V duchu trochu cítila výčitky svedomia, no potom si spomenula na slová láskavého lekára, ktorý k nim občas prišiel, že mama je síce ťažko chorá, ale nie je v ohrození života. No a čo, ak bude o pár minút dlhšie v mokrých plienkach? A čo, ak už vypila všetok čaj? Nie je dojča, nezomrie ani od hladu, ani od smädu. Vonku bolo nádherne a ona mala chuť len tak si posedieť na lavičke, pozorovať oblohu a vtáky a nasávať z plných pľúc slnečné popoludnie. Alebo sa chcela zamiešať do davu ľudí, dať si niekde kávu a pripadať si aspoň chvíľu normálne. Potrebovala pre seba zopár minút, keď nemusela myslieť na mamine výkriky a jej pokvackanú nočnú košeľu, ktorú si nechcela dať vyprať. Valéria zabočila do kníhkupectva, v ktorom bola aj malá kaviareň. Mladý čašník jej privetivo kývol na pozdrav.

„Presso s mliekom?“ overoval si.

Prikývla a vybrala si stolík v rohu miestnosti. Stolík pre dvoch. Raz sem pozve svojho chlapca s nebesky modrými očami. Sedela pri stolíku a k ušiam jej doliehal hovor od vedľajšieho stola, kde sa bavili štyri ženy, ... že do módy ide fialová, ... že v Egypte bolo super, no tí dvaja Švédi sa nakoniec prejavili ako najväčšie hovädá pod slnkom, ... že kolegyňa si kúpila už tretie auto, no jej mama chodí oblečená ako houmlesáčka, a že tie plastové okná, ktoré menili v celom dome, vyšli strašne drahoo...

Valéria si ťažko vzdychla. Rámy na oknách v jej vlastnom byte boli oplieskané od dažďa a vetra, no ona nemala peniaze na nové. Roztržito listovala v románe, ktorý si zobrala z poličky. Na jednej strane stálo: Vždy som závidel bohatým ľuďom, kým som si neuvedomil, že na nich prší rovnako ako na mňa... Zamyslela sa. Nezávidela bohatým ľuďom, len občas na malú chvíľu túžila zmeniť svoj život.

Keď vyšla z kníhkupectva, zadívala sa na nebo. Bolo modré ako Jankove oči. Privrela viečka a predstavila si mladíkovu tvár. Ako sa usmieva pri raňajšom pozdrave, ako sa na ňu občas skúmavo díva. Keby mala kamarátku, spýtala by sa, čo má robiť, aby... Chcela sa s ním spoznať, porozprávať mu o sebe. Niekde v parku alebo v tej malej kaviarni, ktorú práve opustila. Možno by ju pri tom rozhovore objal okolo pliec a ona by si položila hlavu na jeho rameno. Možno by len tak ticho sedeli a držali sa za ruky. Túžila prežiť nádhernú lásku so všetkým, čo k nej patrí a o čom doteraz len snívala.

„Dosahuješ ľahko orgazmus?“ spýtala sa jej raz spolužiačka. Lenže to bolo na strednej škole, dávno pred nehodou, ona mala sedemnášť a mama bola ešte zdravá.

„Jasné,“ prisvedčila sebaisto a začervenala sa. Nikdy neprežila orgazmus. Ani dovtedy, ani potom.

Prešla úzkou uličkou a ocitla sa na nábřeží. Mala rada pohľad na rieku a štebotanie vtákov v korunách stromov. Sadla si na lavičku a vystrela pred seba nohy.

„Dovolíte, slečna,“ vyrušil ju zo snenia zachrípnutý hlas. Stál pred ňou starý bielovlasý chlap opretý o paličku. „Chcem si sadnúť!“ Pozrela sa na vedľajšiu lavičku, bola prázdna. Chcela mu na ňu ukázať, no potom si to rozmyslela a zdvihla sa. Starí ľudia sú občas odporní...

MICHAELA

Michaela práve dopísala mail kamarátke, ktorá sa pred dvomi mesiacmi vydala do Austrálie, keď do miestnosti vpálil šéf. Nebola si istá, či videl, že má otvorený internet namiesto SAPu. Ruky sa jej roztriasli a skoro spadla zo stoličky. Bol na to alergický. Mal pocit, že každá minúta pracovného času musí byť na stopäťdesiat percent využitá, a neznášal ani to, keď išli na potre-

bu alebo na obed. Svojich podriadených náhodne prepadával a beda, keď zistil, že niekto nesedí za svojím stolom a nehládí do tabuliek. Michaela si vydýchla, keď prefrčal miestnosťou bez poznámky. Tešila sa predčasne.

„Slečna Havranová, môžete, prosím, na chvíľku?“ ozvalo sa v telefóne. Okamžite pocítila srdce v krku, toto vyzeralo na pekný koberček, vo svetlých chvíľach ju volal krstným menom.

„Áno, pán riaditeľ,“ zastala vo dverách, dúfajúc, že si len vypýta niečo piť alebo bude chcieť, aby vybavila hotel na ďalšiu služobku.

„No, veď podťe ďalej. A zavrite.“

Íha, tak toto je vážne. Sadla si za rokovací stôl a pred seba položila zápisník a pero. Veľký šéf to vyžadoval. Pokyny museli byť vždy do bodky splnené, a tak bolo dobré všetko si radšej zapísať. Zatiaľ sa teda tvárila, že čaká na jeho príkazy.

„Slečna Havranová, hovorí vám niečo meno pán Detlew Braun?“

„Pán...? Nie...“ Michaela si horúčkovo snažila vybaviť akékoľvek podrobnosti o tomto mene, no v hlave mala prázdno. Čo má starý krámy, či čo? Teraz tu bude harašiť s nejakým Detlewom.

„Generálny riaditeľ firmy Inferno v Hannoveri. Ak by ste si ráčili spomenúť.“

„Ahaaa, Inferno... Ten starší pán. Taký milý.“

„Máme s ním zmluvu, vy sama ste ju písali.“

„Áno...“ Na papier si poznačila ZMLUVA S INFERNOM. Aké symbolické!

„Nie ÁNO! Do minulého piatka ste im mali poslať vyúčtovanie predaja podľa krajov. Stojí to v tej zmluve. Dnes je streda. Za nedodržanie platíme päť promile z celkovej sumy!“

Hm, päť promile nie je tak veľa, pomyslela si. No v šéfovej tvári čítala nesmierny hnev a chlad.